

Елегія «Одійде, і вишневi сади одiйдуть...» (1980)

Вінграновський Микола Степанович

Одійде, і вишневi сади одiйдуть,
Одійде, і моя біля тебе пора одiйде,
Не одiйде, не знаю, але не одiйде,
Оте люблене раз на плечі, на щоці, на устах.

Одійде, і вишневi сніги одiйдуть,
Одійде, і твоя біля мене пора одiйде,
Не одiйде любов — серце в серце влетіло! —
вона не одiйде,

Аж як вив'ялить час
і плече, і щоку, і уста.

Одійде, і вишневi літа одiйдуть,
Одійде і пора — і моя, і твоя одiйде,
Не одiйде ріка, що веде нашу пам'ять,
вона не одiйде —

Білий цвіт поколінь
на плечі, на щоці, на устах...

Не одiйдуть сади, і сніги, і літа, і бринінь
не одiйдуть.

Все впада у ріку, а ріка у мій голос впада.
Не одiйде мій голос, голос мій не відлюбиться
і не одiйде

На зорі і в зорі
на плечі,
на щоці,
на устах.

1980

Постійна адреса:

http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/elehija_odiide_i_vyshnevi_sady_odiidut